

Kl. 15:19

Flemming Møller Mortensen (S):

Ja, jeg får måske nok her endnu en gang bekræftet, at årsagen til, at ordføreren for Dansk Folkeparti og partiet Dansk Folkeparti ikke vil bakke op om handlingsplanen, er, at nu er man med i finansloven.

Men tænk dog på de medicinske patienter, som jeg også med min tidligere faglige baggrund kan sige er nogle af de mest sårbare og udsatte patienter i vores samfund. Man skal da tage sig sammen, leve op til – som Dansk Folkepartis motto er – at man har vision på området, og bakke det her op.

Det er ren forhandling, sådan som jeg vurderer det, at det er finanslovens initiativer, som nu skal udmøntes, og så må vi se, om det kommer til gavn og gunst for de medicinske patienter.

Så vil jeg gerne igen konfrontere ordføreren med, at nogle kommuner lever op til tingene, og at andre kommuner ikke gør. Er der en refleksion hos Dansk Folkeparti om årsagen til, at nogle kommuner ikke lever op til det? Er det modvilje, er det, fordi man ikke vil det, regeringen påbyrder dem at gøre, eller kunne der eksempelvis tænkes at ligge enten mangel på faglig kompetence, mangel på personale eller mangel på økonomi som årsag til, at kommunerne ikke lever op til det, regeringen forventer og Dansk Folkeparti forventer?

Kl. 15:21

Fjerde næstformand (Helge Adam Møller):

Så er det ordføreren.

Kl. 15:21

Liselott Blixt (DF):

Hvorfor der er nogle kommuner, der ikke gør noget, kan jeg jo ikke sige; det er jo garanteret individuelt fra kommune til kommune. Det var måske en af de ting, man skulle kigge på og se: Jamen hvad er det, der gør, at de ikke får bygget de ældrevenlige boliger, de aflastningspladser eller de plejehjemsboliger, vi skal have?

Dansk Folkeparti har jo ved at tage ansvar, ved at være med i finansloven, vist, at vi tænker på de medicinske patienter. Vi har ikke alle stemmerne. Vi kan gå ind og præge og være med til at sætte fokus på nogle ting og være med til at flytte nogle penge over på de medicinske patienter, og det er det, Dansk Folkeparti har gjort i kraft af at være med og tage et ansvar i finansloven.

Kl. 15:21

Fjerde næstformand (Helge Adam Møller):

Tak til ordføreren. Vi går videre i ordførerrækken, og det er SF's ordfører, hr. Karl H. Bornhøft.

Kl. 15:22

(Ordfører)

Karl H. Bornhøft (SF):

Ministeren indledte jo med at give sit billede af, hvordan det ser ud i det danske sundhedsvæsen og i særlig grad på de medicinske afdelinger. Personalet giver på mærkværdig vis et fuldstændig andet billede end det, ministeren har. Det betyder jo ikke nødvendigvis, at personalet har fuldstændig ret, eller for den sags skyld at ministeren har fuldstændig uret, men det betyder ét, nemlig at når der er så langt mellem den oplevelse, der er her på Christiansborg hos regeringen, og den oplevelse, der er ude blandt personalet og de mennesker, der bliver behandlet, kunne der være god grund til at gøre sig nogle overvejelser om det.

Derfor har jeg meget lyst til at sige her i dag, at det, vi skal fra Folketingets side, er at genskabe optimismen i det medicinske område. Vi kan nemlig ikke snakke os fra, at det medicinske område føler sig nedprioriteret, føler, at det rent faktisk ikke får helt den samme udvikling som andre områder, og føler, at presset er endnu tungere, end det nogen sinde har været før. Derfor er vores budskab altså, at vi skal have genskabt optimismen i det medicinske område, både af hensyn til personalet og især af hensyn til patienterne. Det er nu, Folketinget skal bevise, at samfundet reelt ønsker bedre behandling og pleje på det medicinske område, og også gerne senere dokumentere det ved at afsætte penge dertil.

I SF har vi jo gennem mange år brændt for det medicinske område og ønsket en forbedring af vilkårene for de medicinske patienter, og vi har sammen med andre gode partier fremsat dette konkrete forslag, der så at sige sætter handling bag ord. For at sige det meget direkte er der nu brug for en national handlingsplan på det medicinske område, hvis man ikke vil bringe sig i den situation, at der bliver en endnu større kløft mellem kirurgi og medicin, og det er på tide, at vi nu tager et opgør med den prioritering, der så at sige har skævvredet forholdet mellem kirurgi og medicin til fordel for kirurgi gennem utrolig mange år.

I et velfærdssamfund som det danske kan vi altså ganske enkelt ikke tillade os, at der ligger patienter på gangene på de danske sygehuse. Vi